

omaan

Kristjan Indus /ganges@gmail.com/

19. jaanuar - 5. veebruar 2008 käisid kaheksa EGS Noorteklubi rändajat järjekordsel välisekspeditsioonil. Sedakorda Omaani Sultanaadis. Mis seal näha oli, mis teel juhtus ja kuidas käis ettevalmistus, sellest järgnevatel lehekülgedel väike ülevaade.

EGSN kodulehel <http://egs.ee/egsn/> leiab veel muljeid ja pilte.

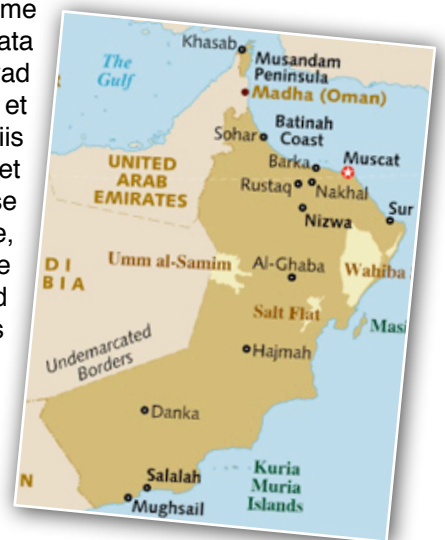
Proloog

1. november 2007

The road up to Jabal Shams easily contains the highest concentration of rugs on display for sale

Üleeile vaatasin poole ööni pildiraamatut. Eile aga viskasin pärast tööd korraks pikali ja ärkasin kuskil kahe ajal, et hambad pesta ja magama minna..

Kolmapäeval saime esimest korda kõik kaheksakesi kokku. Vaatasime kaarti ja üritasime suures joones plaani paika panna. Noh, nagu arvata võis, seni kõige vaiksemalt listis istunud olid üljäänutest veidike erinevad mõtted ja soovid. Eriti just liikumisviisi suhtes. Lõpuks saavutati lepe, et vaatame veel, aga ilmselt võtame kogu tripi ajaks kaks dziipi. Ja ma siis vaatasin [off-road raamatut](#). Palju ilusaid pilte, ainult see käib närvidele, et paljudes kohtades pole tahetud täpsemalt kirjelda vaid soovitatakse vaadata Oman Trekking Explorerit, mis on mingi 30 leheküljeline vihikuke, aga maksab üle 10 naela. Kuradi kapitalistid. Kardetavasti me kõige rohelistematesse orgudesse Salalah ümbruses ei jõua, need jäävad maandumispaigast mingi 1200 kilomeetrit eemale ja aega on ainult kaks nädalat. Samas, on nagu meelde jäänud, et ega need vadid pidevalt nii rohelistes pole ka. Mu tellitud [Araabia poolsaare Lonely Planet](#) pole veel kohale jõudnud ja off-road raamatus oli nii palju pilte, et lugemiseni suurt veel ei jõudnudki. Peale pealinna Muscati jäid praegu plaani põhjapoolsed vaatamisväärsused: kõrgeim tipp - Jabal Shams, liivadüünidega kõrb Wahiba sands ning rannik kilpkonnadega. (Kõik kohanimed kirjutatakse ilmselt ka edaspidi inglisekeelsena, ja nii neid tuleks ka hääldada, et enam-vähem originaalilähedasena välja kukuks. Araabia keeles täishäälikuid ei märgita, seetõttu võib meile mõistetavas tähestikus kohanimedid viiel erineval moel kirjutada ja kõik on õiged kuigi on olemas suisa mingi komsjon mis kohanimedesi ladina tähestikku seab).

Lisaks Expoloreri erinevatele raamatutele ja Lonely Planeti ülevaadetele on Omaani kohta olemas ka [Bradt reisijuht](#), aga seda on üllatuslikul kombel odavam osta Apollost kui netist.

2. november 2007

23° 26' 22"

Eelmise postituse juures olevalt pildilt on näha, et umbes seal kus on Masqat (nii tuleks pealinna nimi meie keeles kirjutada) läbib Omaani üks kummaline joon. See on põhjapöörijoon ehk Vähi pöörijoon, mis peaks tinglikult palavat parajast eraldama. Et sealt lõunapoole kuni lõuna- ehk Kaljukitse pöörijooneni on väheke nagu troopilisem. Kuigi kui vaadata kliimavõõtmete kaarti, siis on näha, et nii sirgelt need asjad looduses ei jookse. Siiski on see paralleel kõige põhjapoolsem koht kus päike seniidis paistab ja seda vaid kord aastas - pööripäeval, ja siis hakkabki suvi. Õnneks on suvi ajal kui meie sinna läheme ära, teisel pool kera ja palavus ei tapa. Pigem võib mägedes hoopis väheke jahe olla.

4. november, 2007

Kellega? Millal? Kuidas?

14. veebruaril 2007 kuulsin esimest korda Omaanist, seal käinud jutustasid oma seiklustest. Ja pärast seda arvasid meie grupi liikmed nii:

Liisa:

Merit ja Andre käisid Omaanis eelmise aasta detsembris. Nad küll palusid öelda, et nad ei pidavat olema nii "hullud" matkajad kui meie (ei tea, mis nad sellega silmas pidasid:), aga ehk on nende jutustusest meile kasu ning saame natuke targemaks ja hakkame ka ise kõrbematka plaane paika seadma.

Mihklil oli juba ammu soov kõrbesse (tagasi) minna, ja sõelal olid mitmed võimalikud sihtkohad, aga see ettekanne ja ka muud allikad olid sultanaadi kohta juba nii palju kiitvat kuulutanud, et muud paigad langesid ise ära.

Mihkel:

Mina olen Kasahstani NSV-s käinud. Aga siis ma olin poole noorem:) Kõrbe matkal. Raske oli. 30 kilo seljakott pluss 5 liitrit vett. Ja nii 2 nädalat järjest. Kusjuures kõik söögi korrad olid kaevu juures kus valasime jälle sooja vee maha ja võtsime värsket vee pudelitesse. Aga meil vedas, et igaks korraks oli vesi olemas.

Ausaltöeldes mina ei viitsi praegu enam Kasahhile mõelda ja olen enda jaoks võtnud eesmärgiks Omani. Kultuur on huvitavam ja väiksemal territooriumil on rohkem näha.

Eilsest õhtust võis jääda petlik mulje, et minnaksegi ja kimatakse mööda mägesid ja düüne 4X4 masinatega ringi. Päris nii ka vist pole mõtet, siis võiks ju ka ainult Klaipedasse sõita. Tahaks ikka kõrbe tunda ka mitte ainult konditud autos jahutatud jooki limpsata. Ehk siis jahutage enda entusiasmi ja mõelge kas olete valmis 30 kraadise palavusega seljas tassima 30 kg seljakat maastikul kus on seljakatagi raske.

See raske seljaka tassimise jutt mingis räiges kuumuses ei ahvatlenud mind just väga, pigem oleksin tahtnud kuskile rohelistesse orgudesse minna. Seepärast ütlesingi kohe ära, et mina sinna matkagruppi ei kandideeri. Vahepeal oli planeerimises suhteline vaikus kuni 28.-30. septembril pidi toimuma proovimatka Kõrvemaale. Erinevate hinnangute ja arvamuste summana oli kokku lepitud, et optimaalne ekspeditsioonigrupi suurus oleks 8 inimest, ilusti kaks autotäit. Ja väidetavalt on kõrbematkadel inimeste kadu 25%. Kaheksase grupi puhul saab siis täisarvudega opereerida ehk 2 tükki ei naase. Aga kümne puhul 2 ei naase ja üks naaseb 50% ulatuses töövõime kaotanuna ja see oleks ju päris jube saatus. Ega statistika vastu ei

saa. Tahtjaid oli aga oluliselt rohkem. Mina endiselt soovi ei avaldanud, sest kole kole koht tundus üks eluta kõrb mu jaoks. **Kõrvemaa** proovimatkaile siiski läksin, sest ilus on ju kuumas kodumaa sügises jalutada. Ja Kõrvemaa liivades sai grupp kokku – 4 poissi ja 4 tüdrukut. Paraku selgus mõni päev hiljem pileteid ostma asudes, et kaks poissi ei saa tulla – ühel oli muid kohustusi ja teisel lihtsalt polnud raha. Kui ma seda kuulsin, siis mõtlesin kaks päeva ja üheksandal oktoobril ostsin piletid ära. Riia-Istanbul-Riia (AirBaltic) 2426,18 krooni ja Istanbul-Masqat-Istanbul (Turkish Airlines) 5958,34 krooni, kokku seega

8384,52. Riiga läheme ilmselt liinibussiga ja tagasiteel veedame öö Istanbulis. Ja lennuplaan sai siis selline:

20.01.2008. 05:50 Riga - 08:45 Istanbul

20.01.2008. 20:15 Istanbul - 02:45 Muscat

04.02.2008. 03:30 Muscat - 08:15 Istanbul

05.02.2008. 10:05 Istanbul - 12:55 Riga

23. oktoobril ostis Kristjan ka piletid ära ja kamp saigi kokku. Tema küll võttis ainult ühe suuna, sest plaanib Omaanist otse Indiassa konverentsile sõita. Kuigi tänaseni pole veel selge kas ta sinna kongressile üldse oodatud on.

Lisaks juba mainitud kolmele vandersellile ja minule on grupis veel Kairi (tema on selle Kõrvemaa pildi autor), rahvasportlased Milena ja Kris ning matkaguru Mart.

6. november 2007

It's illegal do drive a dirty car in Oman

Eile saabus 24ndal oktoobril tellitud Araabia poolsaare Lonely Planet. Ega see teos vist liiga põhjalik pole, aga igatahes üritan (põhiliselt wikipedia abiga) sellest maailma ainukesest o-tähega ibadi islamistlikust sultanaadist rohkem teada saada ja teiega ka jagada. Müstiline linn Ubar ja viiruk, "Tuhat üks ööd", Sinbad Meresõitja ja Seeba kuninganna, "Suur kanjon", mäed, vadid ja koopad, haid ja kalatürg, naha alla kaevuvad putukad ja supitaldrikust suuremad ämblikud, tappev kuivus ja looduslikud vannid ning muud teemad...

2. detsember 2007

48 päeva veel

Niisiis. Saime ükspäev kokku ja kuulasime kohal käinu heietusi. André teadis rääkida, et igas väiksemaski külas on mingi pagar olemas. Soovitas töökodadest läbi osta ja varusid täiendada, sest sai on selles kliimas suht turvaline söök. Pesumajas kasutasid nad ka. Ning trip.ee foorumist sain mõtte, et habemeajajat võiks seal külastada. Eh, ma ei käi juuksuriski eriti tihti. Aga regionaalset arengut võiks ju ka Araabias toetada.

Nüüdseks oleme pannud kinni hotelli tagasiteel Istanbulis ja kaks džippi võtsime AVISest. Veidi odavamate kohalike firmadega on olnud halbu kogemusi. Oleme ikka vanad ja ettevaatlikud inimesed ju. Kõrbes sõitmisest on näituseks kirjutanud viimane [GO Discover](#). Raido Rüütel soovitab seal mitte liiga aeglaselt sõita, vaid hoopis vastupidi, 100 peaks vähemalt sees olema. Kuid isegi kui sõita ainult mööda maanteid, võib väikse autoga hätta jääda, sest kavatseme ka mägedes seigelda. Üldiselt pidi seal ikka imelik olema, et valge turist omapäi ilma kohaliku juhita ringi sõidab. Masqatis vaatasime ka hotelle, aga ega seal eriti odav pole. Paariks ööks ikka mingi ulualuse otsime, aga linnast väljaspool plaanime telkida.

Tüdrukud käisid ära Merimetsas reisimeditsiinikabinetis. Eks esimene kommentaar oli, et oi sinna just tihti ei reisita. A igatahes soovitati vaksineerida A-hepatiidi ja kõhutüüfuse vastu. Lisaks olevat meid kõiki kooli ajal vaksineeritud difteeria ja teetanuse vastu, aga need pidavat juba aegunud süstid olema.

Malaarit leidub seal ka ühes piirkonnas, aga sinna me ei plaani minna. Eks peab siis süstionu juurest läbi käima, praegu aga läksin ettevalmistustega veidike teist rida. Et mingit füüsilist trenni ei viitsi teha suurt, siis käisin hoopis solaariumis. Inimeses peab ju kõik ometi kaunis olema.

7. jaanuar 2008

Usukumatu

Jesus (peace be upon him), the son of Mary, touched the dead and terminally ill and restored them to life and full health by the permission of God. All of these miracles revealed the legitimacy and validity of the Prophets and Messengers, but the miracles could only be witnessed by the people who were actually there at that time. While the Prophethood of Muhammad (peace be upon him) was similarly attested to by various miraculous occurrences, by far most important of all is the Glorious Koran.

Ma mõtsin, et need kaks usku on täiesti erinevad, aga tuleb välja, et sama hulluse erinevad versioonid hoopis. Judaism on veel kolmas mis raamatu järgi käib, nende omad on nähtavasti Vana Testament ja Talmud. Huvitav, et nii Piibel kui Koraan on meil raamatupoest otsas. Nojah, esimesi peaks saama kirikutest-kogudustest ilma rahata. Inglisekeelse Koraani võite jälle netist tellida: freecoran.com. Üldiselt selle raamatu tõlkimist tõsiusklikud väga ei toeta, sest jumal rääkis Muhameediga ikkagi araabia keeles. Piiblit aga on väidetavalt välja antud rohkem kui tuhandes keeles, isegi mingis Star Treki tegelaste keeles. Mul on kodus päris mitu versiooni Uuest Testamendist, suht erinevad, ei teagi kuidas ja mismoodi nad maakeelde on jõudnud ja milline see kõige õigem versioon on. Läbi lugeda ju niikuinii ei jaksa, see võtaks ikka aastaid aega. [The Economist](#) kirjutab, et kuigi igas Ameerika kodus on vähemalt 4 piiblit, siis paljud isegi ei tea mida lihavõttepühadega tähistatakse. Nii vaadates ma polegi kõige hullem pagan ju.

Aga kui Islamist veel natuke rääkida, siis nende usul on viis sammast: usu tunnistamine (ütled kolm korda, et kes on jumal ja kes tema (tähtsaim)prohvet), palvetamine (5 korda päevas), annetamine (nii umbes neljakümnendik oma sissetulekust), paast (mingi umbes kuu aega ei tohi päevasel ajal millegi kehalisega tegeleda) ja palverännak Mekasse (kui on raha ja tervist, mingitel kindlatel päevadel on kõikse parem minna, siis mõjub ka).

Kui üldiselt jaotatakse moslemeid on sunniitideks ja shiitideks, siis omaanlased on hoopis ibadid. Asi on sunnisimiga lähedalt seotud, aga sisust ma loomulikult aru ei saa, igatahes on see üks vanakooli sekt, kes on läbi sajandite olnud ühed omaette vennad. Alles pärast seda kui praegune sultan Syyed Qaboos bin Sa'id Al 'Bu Sa'id 1970 aastal võimule tuli tehti piire väheke vabamaks. Hakati näiteks teid ehitama, enne seda oli riigis ainult mingi 3 km asfaldi. Onu on seal maal kõvasti au sees, sultani pildile sülitamise eest võidakse sind pikaks kinni panna, aga kuna ta on lahutatud ja lastetu, siis sahistatakse, et ta on vähe nagu homo.

10.jaanuar 2008

Augud õlas

Käisin siis ükspäev end augustamas. Sain kaitset hepatiit A (maksis 500 krooni ja aasta lõpul tuleks veel lisaüst teha) ja kõhutüüfuse (300 krooni, 3 aastat kaitset) vastu. Difteeria oli mul ka aegunud, nüüd 10 aastat jälle mureta ning teetanuse süsti polegi ma imelikul kombel saanud vist. Need kokku olid 60 krooni. Kallis lõbu siiski. Õnneks me Omaanis ei lähe sinna piirkonda kus malaariat leidub, sest selle koleda haiguse vastased tabletid tekitavad paljudel inimestel tõsiseid kõrvalnähte ja ikkagi täielist kaitset ei anna. Reisimisest ja meditsiinist lugege [Tervisekaitseinspektsiooni](#) kodulehelt.

Meditsiini-, reisirõrke- ja õnnetusjuhtumi-kindlustuse tegin juba eelmisel aastal ära. 519 krooni. Pagasikindlustust ei võtnud, sest sellistel hoiutingimustel nagu nad ette kirjutavad asjad tõenäoliselt ära ei kaogi. Seda enam, et fotokat kindlustus ei kata.

Head uut aastat kõigile!

Algas aasta 1429 *anno Hegirae* ehk nii palju islamiaastaid on möödas Muhamedi väljarännust Mekast Mediinasse. Täheandab, ma täpselt ei teagi millal aasta algas või algab, sest kuude ja aastate möödumine pole mingi täppisteadus. Kuna islamikalender käib Kuu järgi, siis on aasta umbes 10-11 päeva lühem kui päikesekalendri järgi, ning seetõttu on loogiline, et nende pühad algavad meie jaoks igal aastal järjest varem. Aga, et igas riigis tõuseb kuu natuke erineval ajal, ja oluline on ka vaimulike nägemus asjast, siis on näiteks Ramadaan lõppemise päeva ennustamine Araabias lausa sport. Novot. Ja nüüd ülesanne harrastusastroloogidele: kaua tuleb oodata, et Gregoriuse ja *Hijri* kalender näitaksid sama aastanumbrit? Järgmine aasta peaks kristlastele ja muslimitele hakkama samal päeval.

Reisil

Laupäev, 19. jaanuar 2008

21:00 stardib buss Riia poole. Ostsime varakult ja saime kuidagi soodsad piletid - 212 krooni. See-eest suutsid Leedu bussijuhid hiilata oma suurepärase klienditeenindusega ja oleksid ehk lausa nostalgiasilma silma toonud kui nad nii totakad poleks olnud. Sõit kulges sujuvalt kuigi tuul oli tugev ja rannikuäärne tee kohati tiheda oksapuruga kaetud. Enne lahkumist isa veel hirmutas, et tuleb tormi ja lennuk ei lendagi.

Pühapäev, 20. jaanuar

Riiaski sadas vihma, õnneks olid meil taksod vastu tellitud ning saime kähku lennujaama. Kuigi ega sel tähtsust olnud, sest lennuni oli veel mitu head tundi aega. Me polegi ainukesed ootajad öises terminalis, siin ka teisi konutajaid, eestlasigi. Mõned magasid, keegi üritas raamatut lugeda, mõni ringi jalutada. Ma proovisin kõike, ükski välja ei tahtnud tulla.

05:50 Riia – 08:45 Istanbul

AirBalticu lennukist oli esmamulje üsna halb. Istmevahed nii kitsad, et kui peaks kahe võõra vahele istuma sattuma, siis poleks eriti lõbus. Süüa, muusikat ega filme ei anta. Esimest saaks siiski tellida – kohe alguses käisid rähged toidulõhnad üle pea. Võta või oma võileivad välja ja hakka neid kuivalt järema. Vett lennukisse ju võtta ei lubata.

Türgi viisa saime probleemideta, tuleb aga onule 10 eurot maksta ja saabki riiki sisse. Lennujaama endasse on aga hoopis keerulisem pääseda. Noh, juhul kui sa sealt korra peaksid välja sattuma. Kogemata näiteks. Sisenemiseks tuleb läbi turvavärvate minna ja püksirihma hetkeks loovutada. Hoidku jumal selle eest kui sul peaks taskunuga olema.

Hullumeelne. Nagu ka pakihoiu hind. Oli vist mingi 15 liiri (kroonist 10 korda kangem valuuta). Õnneks on metroo odavam – 1,3 liiri ja sellega me 15 miljoni elanikuga **Istanbuli** avastama sõitsimegi. Jalutasime, vaatasime igasugu mošeesid, käsime vetsus ja vaibapoes, sõime kebabi. Ilm oli kevadine, päikese käes soe, aga varjus hakkas üsna jahe. Tegin natu pilti ka, aga mitte liiga palju. Päeva eredaim kohtumine oli ühe tüütu saapapuhastajaga kes algul lubas saapad tasuta puhtaks lüüa, sest andsin talle maha kukkunud harja tagasi, pärast aga hakkas rääkima, et tal on Bursas naine ja kolm last. Krossigi ei andnud talle. Jultumusele julmusega vastamise tegi eriti kergeks see, et mul polnud sularaha.

19:55 Istanbul – 04:00 Masqat

Off-Road Explorer oli suurim abi. Selles ka GPS koordinaadid sees. Bradt'i raamat haakus ka sellega hästi. LonelyPlaneti Omaan, UAE ja Arabian Peninsula jäi veidi lahjaks.

Esmaspäev, 21. jaanuar

Õösel kui oleme 2 tundi ajas edasi hüpanud, teeb lennuk Abu Dhabis vahemaandumise. Ilgelt tüütu. Kõrvad lukus ja magada ei saanud üldse. Kui lõpuks **Masqat**'isse jõudsime, siis kohe magama ikka ei saanud. Kõiksepealt sabatamine. Ühes sabas vahetati raha (komisjonitasuga) ja müüdi viisasad (6 riaal), teise lõpus löödi tempel passi. Kairi läks piirikontrolli esimesena, ning ei tahtud kuidagi uskuda, et ta ikka Euroopast on. Tõmmudel poistel läks natuke arutamist ja sebmist kuni Eesti nimekirjast üles leiti. Teistega läks juba libedamalt. Erilist turvakontrolli polnud, aga kui lõpuks riiki sisse saime, siis olime natuke nõutud ning istusime niisama maha. Seda aega kasutas Mart autorendist meile

järgmiseks päevaks soodsate autode kauplemiseks. Autojutud räägitud, ostsime putkast taksopiletid (8 riaali takso) ning lasime end **Seeb**'ist mingi 35 kilomeetrit eemal asuvasse **Mutrah** linnaossa hotelli sõidutada. Oh, see oli üks üsna räämas ja samas ka remondiseisundis asuv asutus. Pärast väikest segadust saime toad ka 5+2+1 inimese tarvis ning maksime nende eest 52 riaali. Lääne stiilis WC ja mõned prussakad hinna sees.

Ega me palju magada saanud, kuigi mina polnud reisi jooksul veel silma kinni saanud. Voodisse jõudes hakkas juba koitma, ning ennelõunal läksime juba linna tiirutama ja turule ostlema. Osad poisid ostsid kohalikud pea- ja kehakatted ning hakkasid neid ka kohe tänaval kandma pälvides kohalike tähelepanu ja heakskiidu. Taksojuhid, kui suhtlemisaltim osa igast inimkonnast, ajasid pöidlad püsti ning hüüdsid "Very good, Omani!". Ma olin kuskilt lugenud, et **Araabias** ei pruugita hea pilguga vaadata kui turistid kohalikke riideid kannavad ja seda ka üks sisserännanud valge tööline meile tänaval ütles. Kõik kohalikud aga väitsid, et see ei ole mingi probleem. Küsisime veel mitme sõbralikuma käest spetsiaalselt mitu korda üle. Kõige põnevamad olidki reageeringud pearätile. Päris mitmed mehed astusid hiljem ligi ja pakkusid, et nad võiksid seda ise ümber siduda. Igaühel oli selle jaoks veidi erinev stiil mida nad teiste omadest ülemaks pidasid.

Kui kõik kokku saime, siis käisime ühes tänaval asuvas turistikohvikus söömas ning seejärel jalutasime **Masqat**'i. Sinna kus on rohi roheline, lilled õitsevad ja elab sultan. Teele jäi ka meie edaspidistes tegudes olulist rolli mänginud Masqati värava muuseum. Tagasiteel käisime ühes restos söömas. Ma olin väsinud, ega viitsinud hakata menüüd dešifreerima, seega võtsin haka nuudlid ja ananassimahla, teised tellisid väheke eksootilisemaid roogi. Õhtul jälle samasse räämas hotelli.

Mulle tundus esimestel **Masqat**'i päevadel, et

oleme USAsse sattunud. Kuskile suvise New Yorgi lähedale mõnda mittemidagiütleva nimega väikelinna. Oli samamoodi soe ja lämbe, tänavad veidi mustad ning haisvad ning suurevõitu autod kihutavasid mööda neljarealisi teid. See tunne oli veidi ehmatav ja häirivgi, aga läks turul hulkudes kiirelt meelest ära.

30
krooni on
1 riaal ehk 1000
baisat.
Praad: 700-1,500
Bensiin: 114 - 120

Teisipäev, 22. jaanuar

Eestis Länkari nime all väga popid on. Linna tagasi, korra-kaks eksime natuke ning tekitasime liiklusohhtlikke olukordi. Võtsime reisikaaslased ning kraami peale ning jälle tulnud teed tagasi linnast välja. Käisime supermarketist läbi, lisaks muule heale kraamile võtsime pardale kõvasti vett ja hiljem legendiks muutunud datlimoosi.

Ega me palju sõita ei jõudnudki. Paar pildistamispausi teel ning enne pimedat saime veel **Nakhal'i** kindluse ümbruse üle vaadata ning selle lähedal asuva soojavee allika juurse käia. Küla oli ka lahe. Polnud varem näinud nii kitsast teed mis niisutussüsteemide, datlialude ja elumajade vahel tiirutaks. Nats peale kuut oli juba kottpime, ning oli mõte mingisse mingisesse turismitallu ööbima minna. Kuna me sealseid majakesi ei tahtnud ning telkimise hind oli ebamõistlikult kallis, siis läksime natuke eemale, sõitsime läbi kuiva ja kivise vadi ning panime oma telgid ühe mäe jalamile autode varju üles. Öösel tibas veidi vihma ning ma meenutasin neid õudusjutte kus saju ajal saavad kuivadest jõesängidest vahutavad kärestikud mis kõik enda teelt kaasa haaravad ning merre viivad.

Kolmapäev, 23. jaanuar

Ärkame juba pimedas, sööme, pakime asjad ning asume teele.

Väikese mao kanjoni matkaraja jala läbitav osa lõppes kitsa järvekesega kaljude vahel kust poisid läbi ujusid ning teiselpool roppe lugusid rääkisid. **Suure mao kanjonis** pikalt käia ei saanud, sest mudane vesi tuli vastu ja meile veest juba aitas üheks päevaks. Palju põnevama koha avastasime minnes läbi kolmanda kanjoni.

Bilad Sayt on kena külake kus kohtasime Omaani poisse kes meid enda juurde külla kohvi jooma ning datleid sööma kutsusid. Nad olid vaimustunud meie fotokatest ning üldse toredad poisid. Pärast tegi üks meile veel külas väikese ekskursiooni, andis meile teemoonaks karbiga datleid kaasa ning lõpuks saatsid läbi kanjoni autodeni tagasi ka.

Sõit mägedes. Lõunat sööme kuskil 1410 meetri kõrgusel kus oli juba natuke jahe. Edasi läks tee veel kõrgemale ning kohati said meeletu kiirusega tormavad pilved meid kätte ning mässisid kõik valgesse uttu. Järsud teed olid seni olnud kruusakattega, kuid natuke enne seda kui tee ääres oli **Dianas viewpoint** (jah, tema ise käis siin) kus meiegi printsessiväärilist vaadet vaatamas käisime muutus tee asfalteerituks. Seega teiselt poolt oleks sinna märke ka turismibussiga saanud.

Enne pimedat jõudsimme veel ära käia **Al-Hoota koobastes** (www.alhootacave.com). Küllastusekeskusest koopa juurde viiv rong oli küll rivist väljas, ent jalutada ei tulnud just pikka maad, mingisugused paarsada meetrit ainult. Teisalt, 5,5 riali eest oleks ehk tahtnud vähe rohkem lõbustust saada. Looduslikus osas pilti ei lubatud teha, isegi fotokad korjati ära. Tõesti nagu mõnele James Bondi filmi kurjale geeniusel oleks külla läinud. Midagi valguskartvat me sees siiski ei näinud, isegi kalad olid pimedad. Ega isegi see koopa kohta harjumatu kuiv ja soe õhk poleks pildile jäänud. Muidu koobas nagu koobas ikka, ainult, et betoonist kõnniteed ja metallist trepid sees.

Telkimiskoha leiame koopast üle maantee asuva kivi põllu veeres. Süüa hakkasime nüüdsest lõkke peal tegema, sest diisel ei taha priimustes eriti põleda ja peenikesi okkalisi oksa võib küllalt igalt poolt leida. Öösel tõusis tuul ning raputas-kolistas telki, ma ei saanud jälle hästi magada ning kui vaikseks jäi, siis hakkasid puusad sellest kõvast maapinnast valutama.

Neljapäev, 24. jaanuar

Hommikul **Al-Hamra** turule kus meie tüdrukud ainsateks naisteks olid. Vaatasime ringi ning otsime kulbi ja sae. Püüsi pakuti meile ka, aga seda me esialgu ei vajanud. Miskipärast käisime vahepeal pensukas kus kohtusime mingise giidimoodi mehega kes meile mägede kohta infot jagas, näitas kaarte ja ütles kuhu on tegelikult peidetud kõrgeim tipp. Veel märke ronima siiski ei hakanud, läksime hoopis **Al-Hamrasse** tagasi. Küllastasime linnakese vanemat osa. See oli tihedalt Jeemeni stiilis savitellistest hooneid täis. Inimesi seal enam ei elanud, ainult üksikud vaesed immigrandid olid mõned hoone hõivanud ja teiste hoovidesse suured prügimäed kokku tassinud. Nii rääkis meile kohaliku muuseumi innukas giid kes seda ametit väidetavalt vaid nädalavahetustel vabatahtlikus korras peab, muidu aga kenasti Masqatis pangas töötab. Ta tegi lagununud savimajade vahel väikese tuuri ka meile, viis ka datlialudest läbi ja rääkis igasuguseid lugusid.

Siis sõitsime mööda **Vadi Nakhur**'i edasi-tagasi ning käisime vahepeal **Ar-Nakhuri** nimelises külas datleid ja puuvilju söömas ning kohvi joomas. Imelik koht oli, selline nagu turistide jaoks loodud paik või nii. Pärast viidi meid veel kohalikku vaibavabrikusse, kust me mõned järjehoidjad ostsime. Edasi sõites jõudsimme aga kõrgemale ning tegime pidevalt "suurest kanjonist" pilte kuni õhtuks jõudsimme selle riigi vist kõige külmema ja tuulisema laagripaigani. Sooja oli 11 kraadi ning päevikut paras autos istudes kirjutada. Nina läks järjest tatisemaks ning lõkke ääres hakkas seni kotis varjus püsinud viin päris lõbusalt ringi käima.

GPS teatas, et asusime 23° 13,14' põhjalaiusel, 57° 12,23' idapikkusel 1967 meetri kõrgusel ja veidi vähem kui 5000 kilomeetri kaugusel kodust. Magama minnes oli temperatuuri kuskil 9 kraadi.

Terve Omaan nagu suur liivane telkimisplats

Reede, 25. jaanuar

Õösel oli päris kõva tuul. Mul külm ei hakanud, kuigi naabertelkides maganud selle üle kurtsid. Päeva jooksul sain hakkama kolme suure asjaga: sõin hommikul hirsipudru kausi tühjaks, ronisin 3009 meetri kõrgusele **Jabal Shamsi** ehk Päikesemäe tippu ning siis ronisin sealt jälle alla ka. See viimane oli kõige raskem, sest olin siis juba parajalt väsinud, nina oli nohune, võib-olla oli isegi väike palavik, laskumisel hakkasid põlv ja saapaninasse tungivad varbad valutama. Lisaks sellele hakkas päike väga palavalt paistma ning joogivesi sai otsa. Jäin teistest pidevalt maha, sest ei suutnud lihtsalt nii kiiresti laskuda. Toss oli täitsa väljas. Hea meelega oleksin pikemaks pikali visanud või siis

vähemalt rohkem puhkepause pidanud, aga kuna pimedani polnud enam palju aega, siis ei saanud sellist luksust lubada. Õösel nende kivide vaheldumine oleks olnud veel hullem. Aga enne päikeseloojangut me tagasi jõudsime ning läksime oma vanasse laagripaika tagasi.

Kuna möödunud öö oli paljudele jahe, siis kolisid Milena-Kris ööseks Mardi juurde, loovutades oma telgi Herkülile. Mihkel ja Liisa aga teevad auto tagaosast suure aseme ning poevad sinna. Nagu hommikul selgub, kuigi mugav seal magada polnud. Ülejäänud on oma valikutega rahul. Mul on olukord selline vahelduv. Kord higistan, siis hakkab jälle jahe. Kui tugeva tuule mõju mitte arvestada, siis ei tohiks öine temperatuur alla 8 soojakraadi olla.

Laupäev, 26. jaanuar

Mina ja Kairi oma esimeses toimkonnas. Ärkame kell kuus, et 7 oleks toit valmis ja 8 võiks taas teele asuda. Kairi surab rosinatega riisipudrusse nii ohtralt soola, et saab selle pärast veel terve reisi norida. Aga inimesed panevad kaneeli juurde ja söövad oma kausikesed kenasti tühjaks. Ainult natuke jääb me laagrit läbivatele kitsedele maiustamiseks. Lisaks kitsedele on esimese valgega platsis ka ripatsi- ja vaibamüüjad. Õnneks on nad tagasihoidlikud ja kui näevad, et keegi tõesti midagi osta ei kavatse, panevad oma kodinad kokku ja lähevad edasi. Kanjoni matkaraja alguses olevate müüjate kohta seda öelda ei saa, ilgelt tüütud ja ebameeldivad tegelased. Kuna nad niikunii ei taha me jutust aru saada, siis suhtleme nendega oma emakeeles. Mingigi lõbu sellest kõigest. Lõpuks päästavad meid järgmised turistid kellele me end piinavad bandiidid kallale saadame.

Jalutasin minagi natuke mööda kanjoni serva, aga et põlv hakkas jälle valu tegema, siis tegin paari teisega raja alguses asuvas paviljonis aega parajaks. Rääkisime ühe Lõuna-Aafrika poisiga turismist, kuritegevusest, haridusest ja muust.

Mägedest allasõit paneb mul kõrvad lukku. Teel proovime veel üht mošeed küllastada, aga see on turistidele vaid hommikul 8-11 avatud. Edasi **Bahlasse** kus olid nii kitsad tänavad, et vaid mõned sentimeetrid jäid mõlemalt poolt eksimisruumiks. Vastutulevate autode vahel oli päris huvitav manööverdada. Käsime ka ühes savikojas kust inimesed mõned jubinad endale kaasa ostsid. Restoranis käisime ka. Sõime riisi ja liha. Vett toodi ka 3 pudelit ning see pull läks kokku 10 riaali maksma. Bensiniijaama arve oli ka meeldivalt väike. 1 liiter maksab 114 baisat, võtsime mõlemad paagid kohe täis, mahtus 100 liitrit sisse.

Sõitsime **Nizwasse** kus võtsime hotelli kuna mõned arvasid, et nad juba mustaks läinud on ja vajavad hädasti dušši. Kõige odavamas hotellis kaubeldes saime kaks tuba 60 riaali eest. Hotell oli üsna kena. Uksed olid kuldsete naeltega üle löödud ja ühel toal oli isegi oma köök. Seda saime seekord nõudepesuks

kasutada, sest hommikusöök oli hinna sees. Tegelt päris soodne. Nii umbes 225 krooni inimese kohta ainult. Hakka või arvutama mitu ööd tuleb põllul ööbida, et telgi hind tasa magada.

Käisime Nizwa kindluses mis oli täis igasuguseid vaenlase auku meelitamise püüniseid ja kuuma õli pähevalamise pilusid. Mõtlesime, et selliseid kindluseid oleks ilmselt kergem savi sulatava veekahuriga hävitada kui üritada tormijooksuga vallutada. Tsillisime-hängisime linnas. Inimesed ostlesid. Mul polnud millegi järele vajadust. Õhtul käime veel mingi teise hotelli restoranis söömas. Mul suhteliselt kallis praad – kanakebab taldrikul maksis 1,5 riaali. Mangomahl oli aga nii paks, et kõrs seisis sees püsti.

Pühapäev, 27. jaanuar

Hommikusöök hotellis kell 7. India (võib-olla ka Pakistani) onud töid meile omletti, röstsaiat, võid, moosi, jogurtit, värsket apelsinimahla, kuuma vett ja teepaki või kohvipuru.

Ja siis hakkasime sõitma kuskilepoole. Teel Eesti juhtiva seiklusturismi ettevõtte hingeeluga tutvudes jõudsime **Sinaw**'sse. Hea, et päris Sanasse ei pörganud. Lobisejal on ju aeg lühike, tee napp aga keel pikk. Igatahes on Sinaws kohalikel naisterahvastel nokad ees, nii et trendilooja Herkül polnudki ainuke. Temal oli küll kenasti kollasem nokk ja nina paistis ka paremini välja. Riided on siinsetel naistel siiski hulka värvilisemad kui need millega silm seni harjunud on. Räägitakse, et need on beduiitarid. Mine sa võta kinni, ühegagi tutvust tegema ei läinud. Ka **Al Mudaybi**'s mitte, kuigi see on selline koht kus võis näha päris naisi, selliseid pakendamata. Jälle ei oska kommenteerida, äkki olid nad juba avatud ja pisut kasutatud. See oli ka ainuke koht kus nägime katmata juustega naisi.

Siis tegi Mihkel mingit rullnoka road-trippi ja ületas märkimisväärselt lubatud piirkiirust. Noh kohalikud (kaamel kastis külmetamas) olid veel hullumad. Milena pani loomulikult järgi kuni ükshetk oli auto number 1 auto number 2 taga. Ja kuidagi nii lähedal, et vahet nende vahel enam polnudki. Kõiges oli tegelikult süüdi hoopis Mart, sest tema ajas nagu uni, et **Ibras** on majad kullast, tänavad kalliskividest ja lähme aga vaatama. Midagi sellist me loomulikult ei näinud, leidsime hoopis ühe toiduurka kus saime kana ja riisi. Kraanivett pakuti ka, aga nuge-kahvleid mitte. Soustilusikas aitas siis hädast välja, sest ega see pihuga söömine nii kerge olegi kui pealt paistab.

Edasi

Kui me olime kõrbe väravaks kutsutavas asulas viimased veepudelid autosse laadinud ning oma joogivarud 72 liitri juurde viinud, siis ilmus kuskilt üks tüme mees kes meile viipas ja ise kiirelt uttu tõmbas. Me panime siis kohe järele talle kuni olimegi kõrbes. Sellises päris liivakõrbes. **Wahiba** ehk **Sharqiya** liivakõrbes päris liiva ja päris tolmuga. Esimene peatus oli viipaja osmikus kohvi juues ja datleid süües. Võõrustaja oli üks kena beduiinipoiss kelle numbri oli Mart saanud ühelt Ungari naiselt keda ta kohtas Masqati väravamuuseumis. "How much does it cost to sleep with you?" küsis ta siin pärast seda kui sai kokku räägitud kaamelisõidus ja väikeses džiiibirallis. Ühismagamiseks siiski ei läinud, aga muud aktiviteedid saime kenasti kätte. Mõned said rohkem kui teised, sest esimesse autosse sattunud vanamees/autojuht suutis nende LC üsna kiirelt liivavalli kinni ajada, ise korrates, et noo probleem ja noo probleem. Intelligent selline! Auto õnneks väga kinni ei jäänud ning sõit jätkus ikka üles ja alla. Kohalike suurt sporti – suure hooga mööda luidet üles sõita ja siis jälle tagurpidi tagasi, mootorid huilgamas ja adrenaliin pritsimas me ei proovinud. Polnud ka mahti, sest ühe künka tagant ilmusid välja kaamelid, neli neist saduldatud ja me saimegi nendega väikese tiiru teha. "Ma olen kohtunud kaameliga!" ütles üks tüdruk ülekeri särades. Ja hea oligi, sest väikesest tiirust on treenimata tagumikule küll ma ütleks.

Lõbud lõbudeks, kogu nende väntsutuste peale vajab inimene ju midagi mis teda töös hoiaks. Me võõrustaja näitas düünide tipus väikese lohu kuhu saaks telke üles panna. Lohutas kartlikke, et ega

mingeid putukaid, madusid ja skorpione liikumas pole, sest on külm talv ja kõik elajad peidus liiva all. Noh, seda liiva seal jagus. Ilusat ja kuiva. Telgivaia igatahes selline ollus kinni ei hoi. Milena-Kris loobusidki oma telgiga jändamisest, teised said oma torude otsad autode külge tõmmata ja nii võis eluasemega rahule jääda. Kus tüdrukud siis magasid? Lageda taeva alla nad igatahes ei jäänud, võin rahustada.

Siis ronisime oma künka otsast alla ja läksime "Petsi" juurde õhtusöögile. Etteruttavalt võib öelda, et tagasitee pimedas oli hoopis keerulisem, mulle hakkas juba tunduma, et me enne valget kohale ei jõuagi. Õhtusöögiks oli jälle kana riisiga aga hoopis maitsvam kui selles lõunases urkas või mõnes teises restos kus me einestamas käinud oleme. Võib-olla oli sinna pihuga pandud beduiinide hoolitsust mida mingitel immigrantidel olla ei saa, aga äkki oli asi selles, et pidime käega sööma ja ühtki abivahendit meile ei antud. Mõni leidlik nokkis roast porganditüki ja kühveldas sellega, aga ametliku meetodi järgi tuli riisist pihu sees kuulike veeretada ja siis sinna pista kuhu toit ikka käib. Kahjuks ei suutnud me kahte suurt vaagnat tühjaks süüa, küll aga pakkusime oma Eesti tantsude ja lauludega beduiinide joigumisele ja MTV-liigutustega tantsule kena konkurentsi. Ainult see küsimus veel jäi õhku mis varemgi teemana on tõusnud: kas Kaera-Jaan võib hävitada Araabia kultuuri ühes omaanide siirusega ning tuua asemele alkoholismi, pekivoldid ja pohhuismi. Võimalik, et meie oleme siin selle nädalaga juba suure tõuke nende hävingu heaks andnud ning varsti saab ka sellest riigist "turismiparadiis". Ehk lunastavad need sajad fotod ning see reisikiri mida me siinse häviva kultuuri ülestähendamiseks teinud oleme pisut me kuritegevust. Jääb midagigi alles..

Esmaspäev, 28. jaanuar

Hommikul on telk ja magamiskott kondentsveest niisked. Hommikusöögiks Petsi juures pannkooke süües ning teed juues saame oma lõbude eest arve ka. Sõidud, kaamelid ja söögid läksid kokku 11,5 riaali inimese kohta. Väga soodsalt saadud võrreldes turismikülades pakutavaga. Tänasime oma sõpru ning asusime **Wahiba** liivasid omal käel avastama. Proovisime autosid lõhkuda kuis aga oskasime. Sõitsime nii kiiresti kui auto võttis mööda siledat põhja, umbes 140 saime sisse, siis ilmusid kuskilt välja augud ja asjad hakkasid mööda autot ringi lendama. Milena näiteks sai puuga pähe ja polnud sugugi õnnelik selle üle. Proovisime ka mööda düüne hooga üles sõita. Hämmastav millistest kallakutest suutis see auto üles ronida. Mingil hetkel muutusid poisid siiski liiga julgeks ning Mart ning Herkül suutsid samal ajal mõlemad autod liiva kinni keerata. Üks kohalik tuli kui maa alt appi ja aitas hullemini auku keeratud auto päris kiirelt välja saada. Teise nikerdasime ise välja. Käsime üht päris nunnut turismiküla vaatamas. Vahepeal külas tankimas (Jah, jälle, sest kui pool päeva esimese käiguga liivas paarutada, siis seda

kütust ikka kulub. Pärast arvutasime välja, et kogu reisi keskmine kütusekulu oli 22 liitrit 100 km kohta. Ulme) ja siis teise suure düüni juurest kõrbe tagasi. Suusahuvilised laenutasid lumelaua ja proovisid sellega düünil liugu lasta. Alla sai küll, üles tulemine nii lõbus polnud. Kärutasime aga ringi ja tegime pilti kuni ükskord pealelõunat hakkasime juba telkimiskohta otsima. Kellelgi tuli aga mõte, et võiks õige läbi kõrbe ookeani äärde pöörutada. Nii siis tegimegi. Kaardil oli ka nagu mingi tee märgitud, aga looduses polnud selle leidmine nii kerge midagi, oodatud ristteid me ei märganud, aga et rada enamvähem otse läks, siis pidime ju ometi kord kohale jõudma ka. Enne pimedat me merd siiski ei näinud, vaid jäime ühe puu alla telkima. Kõrb oli siin laugemaks muutunud ja puid-põõsaid päris tihedalt juba. Pigem nagu liivane savann kui kõrb. Ka putukaid oli siin palju, kohtasime mitut

sitasitikat ja mõnda valget skorpioni, muid satikaid ka. Me Kairiga saime jätkata oma poolelijäänud toimkonda ning valmistasime rahvale nuudlitest ja konservist supilaadse roa. Õõ oli soe ja niiske.

Teisipäev, 29. jaanuar

Hommikul olid kõik elus, kuigi mitte nii väga terved. Õues maganuid ei tahtnud küll keegi ära süüa, kuid mitmeid isikuid vaevasid tundmatud kõhuhädad. Jätkame sõitu. "Kõrbemaantee" on veelgi vähemmärgatavaks muutunud, kohati juhindume vaid üksiku džiibi jälgedest. Lõpuks tee ikka laienes ja laienes kuni muutus täiesti siledaks suureks väljaks kust läks risti asfalttee läbi. Me pöörasime vasakule, et mööda ranniku äärt tagasi sõita. Varsti lõppes aga asfalt jälle ära ning tuli taas off-road oskused kasutusele võtta. Sõitsime kuni ühe düüni tagant ilmus järsku välja suur sinine meri – India ookean. Sinna me kõik ujuma sulpsasime. Soolane ja jahe, aga täitsa ujutav. Uhke värk ka, saatsime kodustele sõnumeid, et ujume vaalakorjuse kõrval.

Jätkasime retke mööda rannikut. Kuna keegi meist keegi ei olnud päris kindel kaugel lähim bensiinijaam on ja maastik oli nagu reisijuhis lubatud "most unhospitable", siis oli ikka vahel natuke kõhe ka. Teravate servadega liivakiviväljad vaheldusid kõrgete liivadüünidega kust esimese paari korra proovimise järel üle ei saanudki. Lõpuks jõudsimme siiski tsiviliseeritumale teele taas, alguses kruusasele

mis peagi asendus ehitatava maanteega. Ühes külakeses lasime autode kummid jälle rõhku täis pumbata ning nägime kuidas ninasid kokku puudutades tervitatakse. Teises saime paagid bensiini täis ning kohalikud kutsusid jälle endale külla. Päris lõbus oli kuidas nad erinevaid lõhnastamisprotseduure demonstreerisid. Olid aga pärast väga pettunud, et me nii ruttu tahtsime lahkuda ja kõiki pakutud nuudleid ära ei söönud. Me aga kiirustasime kilpkonnaranda, et näha ära merikilpkonnade munemisharjutused. Oli küll kahtlus, et kas me mõnda konna üldse näeme, aga tegelikult pidi olema lugu selline, et igal öösel tuleb vähemalt üks suur jurakas maale auku kaevama. Ma päris pead ei või anda aga mu meelest oli see rand see kõikse kuulsam **Ras al Jinz** kus ikka kilpkonni vaatamas käiakse. Sissepääs randa oli tasuta, ei tea millest see hind sõltus. Kas teenustest või läbirääkimistest, aga algul küsitud 4 riiali asemel saime lõpuks ühe eest sisse.

Kolmapäev, 30 jaanuar

Teised käisid hommikul vara vaatamas kuis väikesed kilbilised end liivast välja kaevavad ning merre ukerdavad. Mina pidasin magamist paremaks. Ülejäänud päev oli üldse unine.

Esimene peatus toimus **Ras al Hadd**'is. Seal oli kindlus mis oli põhimõtteliselt üks neljakandiline kõrge müür ja tornikesed nurkades. Tornikestes olid päris huvitavad redeli moodi trepid. Väga mugav sealt ülespoole pugeda polnud. Ilmselt paksud ei saa sealmaal sõjakad olla. Aga kindluses oli WC, meile meeldivam potiga versioon ka. Ning isegi paberit pakuti. Päris luks värk. Sissepääsu eest raha ei küsitud, aga paluti, et me külalisteraamatusse märke maha jätaksime. Et siis kindluse külalisteraamatusse.

Linna teises servas, lahesopi kaldal lebasid mitmed puust kalalaevad mis olid sinna ise tõusuvete ajal sõitnud. Väidetavalt olid need ilma ühegi naelata ehitatud. Vaatasime veidi edasi, leidsime ühe eraldatuma ja parema vaatega ranna ja läksime sinna tükiks ajaks lebotama ja teokarpe ning kive korjama. Uljamad käisid ujumas, kannatlikumad päevitasid. Kui lebest sai villand, sõitsime edasi, aga väga kaugele ei jõudnud. **Suris** nägime veel laevu. Laevaehituse platsil midagi väga põnevat polnud, ainult mõned kummaliselt pikad ja peenikesed paadid. Kahjuks oli kõige suurem laev neil dokis põlema läinud ja sellest oli alles ainult emapuu. Ehitusplatsi rand oli täis väikesi

auke. Igas elas väike vilgas krabike sees. Kui rannale astuda, siis pugesid nad kõik kähku oma urgudesse ja jäi mulje nagu liiv oleks liikuma hakanud. Kannatlikult passides võis mõnda neist lähemalt näha. Imelikud vennikesed. Ise pisikesed, aga üks sõrg ebaloomulikult suur. Natuke eemal oli üks laev veel. Kõige suurem ja ilusam. Oli niiviisi eksponaadiks seatud, et ta enam ilmselt kunagi enam merre ei pääse. Kahjuks oli muuseum kas mahajäetud või siis üldse mitte veel valmis ja seetõttu laevale endale me peale ei saanud.

Õhtune sõit jääb juba osaliselt pimedada peale. Ärkan kui auto rappuma hakkab. Silmad avades näen, et teel vesi ning tee äärde kivile on punase värviga kirjutatud "**Wadi Tiwi**". Sõitsime ülespoole. Mõõda mäekülge roniv tee oli väga kitsas, järsk ja kurviline. Meie autos valitses kui kokkuleppe peale täielik vaikus. Lõpuks jõudsimme pisikese parkimisplatsini kust algab 28 km pikkune matkarada. Autoteed läheb edasi ka, aga teeäärse kaardi järgi paistis, et ega seal ka paremat ööbimiskohta ei leia. Kuna horisontaalset pinda nappis selleski paigas, siis telgi jaoks ruumi pole. Otsustasime magada küla servas asuva katusealuse all. See oli ilgelt räämas. Koristasime natuke ja saime endale päris kobeda suure voodi.

Neljapäev, 31. jaanuar

Hommikul teeme tee kõrval lõkkel putru olles sellega möödasõitjatele suureks vaatamisväärsuseks. Ja siis jalutasime mööda **Vadi Tiwi** matkarada edasi kuni ükshetk matkaraja tähistavad värvitriibud kividel ära kadusid. Läksime siis heas usus mööda põhja edasi. Teel üritasid väikesed lapsed meile teed juhatada. Olid väga valjuhäälsed kui me nende arvates vale suuna võtsime, aga, et igaüks näitas käega ise suunas siis polnud sugugi lihtne neile meelegärgi olla. Mingi hetk pöörasime vasakule ühte kurusse, sest me arvates pidi rada sinnapoole minema. Kurus olid väga suured kivid mida mööda oli päris põnev turnida. Küll aga lagunes grupp natuke laiali ja mõnele see väga ei meeldinud. Ma päris ei saanud probleemi olemusest aru, aga nutvate naistega pole ilmselt kõige targem väitlusse asuda, seega olin lihtsalt vait. Edasi siis üritasime natuke rohkem koos püsida. Poole kanjoni serva pealt jälle alla tulemine oli aga hoopis keerulisem, sest seal olid väikesed ja lahtised kivid mis tahtsid iga sammu peale sügaviku suunas kihutama panna. Väga ettevaatlik pidi olema. Aga kogu selle pingutuse peale saime all orus sinakasroheline lombi sees väikese kümbeluse maha pidada. Leidsime ka matkaraja tähistuse. Ilmselt oli varing mägedes veidike ümberkorraldusi teinud. Enam kaugemale jalutama ei hakanud, sest tahtsime sel päeval ka kõrvalvadi küllastada. Küllast allasõit polnudki nii hirmus kui eileõise tõusu järgi oleks võinud ennustada. Korra ainult tulid autod vastu ja pidi väheke manööverdama.

Vadi Shab'i sissepääs asub rajatava kiirtee all, sealses parklas liitusid meiega väikesed poisid kes ei mõiganud suurt inglise keelt, aga ära ka ei tahtnud minna. Käisid meiega kaasas ning kordasid, et "I can swim". Kui lõpuks rajal sinna jõudsimme kus ujumata enam edasi ei saanud, siis sai selgeks, et nad siiski ei uju, aga lubasid meil seda lahkelt teha. Kuna Kris otsustas edasi mitte tulla, siis saime asjad tema hoole alla jätta, sest need poisid tundusid väheke totakad olema. Läksime vette. Kui juba kolmandast järvekesest olime läbi ujunud, siis kaljud ahenesid kitsaks piluks kus jäi vee pinnale ainult napilt nii palju ruumi, et pea läbi mahuks. Väheke nagu klaustrofoobiline tunne tekkis. Pilu lõpus oli koobas kus oleks suurema päikese korral ehk veelgi ägedam olnud, aga praegugi saime sellest ühe reisi tippelamuse. Vesi tundus väga sügav olevat ning koopa teises seinas oli karestiku sisse kõis pandud kust me kõik vapralt end üles tõmbasime. Ei saanud keegi ju teistest kehvemana näida. Ma käsin Mardi ja Herküluga veel kõrgemal, tahtsime vaadata kust see vesi tuleb. Kui koopa teises otsas olevast väikesest august välja saime, siis jätkus seal senine vadimaastik järjekordse järvekesega. Sealt enam edasi ei saanud, sest sile kaljusein oli ees. Ilmselt tuli vesi sinna kuskilt kalju alt, ning seda asja uurima minna me enam ei tihanud. Kahjuks ütles siin üles Mardi veekindel fotokas ning ma ei teagi kas saame oma vesistest seiklustest pilte näha või mitte. Kui parklasse tagasi jõudsimme, siis arvasid meiega kaasas olnud poisikesed, et nad on head giidid olnud ja küsisid oma vaeva eest lausa 5 riali. Igavesed ahnepätsud. Olime kalgid ja kurjad, küsisime neilt hoopis mis pagana punast soga nad olid vadivette kalkanud. Nemad jälle ähvardasid meid politseiga ning põrnitsesid me autode numbraid. Lõpuks läksime sealt minema, mere äärde ning panime ühe kõrge kalju peale laagri

üles. Öösel nägime meres midagi sellist millest olin Durelli raamatutest lugenud ning olin juba ammu tahtnud näha. Kui lained vastu kaljut löid või kivi vette visati, siis lõi meri selle koha peal helendama nagu oleks sajad jaaniussikesed uppumas või oleks keegi sinna sutsukese fosforit kallanud. Oleks tahtnud alla minna ja seda asja lähemalt kaeda, paraku oleks see veidi liiga ohtlik olnud, sest kallas oli järsk ja kivine.

Reede, 1. veebruar

Saame Kairiga teist korda toimkonnas olla. Tundus, et jokatame sellel hommikul eriliselt kaua, aga olime juba enne 8 teevalmis. Kuna magasime kõik lageda taeva all ning telke üles ei pannud, siis oli hommikul vähem pakkimist ka.

Otse mere äärest hakkab mingine **platoo**. Sõitsime selle otsa. Päris järsk ja kurviline tee, aga õnneks veidi laiem kui vaid ühe auto laius. Üleval oli ilm jahe ja tuuline. Isegi vihma tibutas vahepeal. Ja seetõttu õnnestus vikerkaart näha ja pildistada. Keset platood, kuski suvalise väikese tee pealt veel väiksema peale pöörates ja mööda lagedat edasi sõites leidsime maa seest augu. **Majlis al Jinn**. Ega me muidu poleks leidnud, aga Off-Road Exploreri raamatus olid koordinaadid antud. Seal oli ka kirjas, et kui auku astuda, siis ootab ees rohkem kui 100 meetrit vabalangemist. Ise proovima ei hakanud, aga kivi saatsime küll alla maad uurima. Kuna kivi kadus vaikusesse, siis arvasime, et ju seal liivane põhi on. Hakkasime juba suuremat viskama, et äkki see teeb häält, kui alt kõlas hele kolksatus. Et, jah päris pika lennu saaks seal teha. Tagasihoidlikele enesetapjatele sobiv koht.

Platoolt allasõit oli samamoodi kurviline ja toredate vaadetega ning viis meid uue vaatamisväärsuse juurde. Seal, üsna mere ääres juba, oli järgmine suur auk – **Bimmah Sinkhole**. Kohalikus keeles on see

Bayt al-Afreet, mis peaks tähendama Deemoni Kodu. Kuna augu põhjas sillerdas selge sinine vesi, siis me ei saanud vastu panna ja läksime ujuma. Kuigi soolane vesi oli tõesti väga selge, siis põhja ei paistnud. Ujumisprillidega sügavusse vaadates tekkis tunne, et seal all elab mõni džinn kes ujujaid põhja imeb. Veest väljudes oli aga augu kaldale terve hulk inimesi kogunenud, ning me olime seal all augus nagu gladiaatorid areenil. Olime küll enne turiste kohanud, aga sellist suurt gruppi nägime esimest ja viimast korda. Neil oli terve hunnik džiipe ja samapalju juhte. Kuna see paik muutus me jaoks liiga ülerahvastatuks, siis läksime päris mere äärde tuulega võitlema ja oma lõunaseid juustu-kurki-saiu sööma. Ning rannikust me

enam lahkuda ei suutnudki. Ühes kohas näidati mulle, et vaata, see pajuvõsa seal lahe teisel kaldal on mangroovisoo. Nojah, tore siis. Tuul oli veelgi tugevnenud ja lendav liiv töötas kui lihvimismasin. Väga kaua seda võsa vaadata ei viitsinud.

Sõitsime **Yitti** randa kuhu olime otsustanud ööseks jääda. See oli seniste laagripaikadega võrreldes igavesti popp koht. Mulle tundub, et ööseks ei jäänud neist keegi, aga õhtul oli rannaliival päris mitu džiiipi vaatluspostile asunud. Eestis küll niimoodi autoga randa sõita ei lubata, see on lausa seadusega ära keelatud. Teine asi on telkimispaikadega. Kodumaal on kõik kohad eramaa või midagi taolist ja looduses liikujal suht keeruline endale ööbimispaika leida. Siin aga, kui on vähegi siledam plats, siis on see ka laagriks hea. Õnneks oleme igas paigas ka piisavalt kuiva oksarisu leidnud, et lõket teha ning söök valmistada. Keda sa kiviväljakul ikka segad. Ainult seal kilpkonnaranna lähedal tuli üks mees vaatama, et mis tegelased siin tegutsevad. Nähes, et me oleme turistid, siis ütles ta et pole mingit probleemi, tema olevat kahtlustanud kohalikke noori kes vahel kipuvad pidu panema.

Viimaseks õhtusöögiks väga maitsev jääkide kompott tatrahelvestest, kartulipudrust ja sealihakonservidest. Öösel magasin Herküli eeskujul autos, kuigi seal eriti mugav polnud, aga vähemalt ei tuisanud hommikuks magamiskott liiva täis.

Laupäev, 2. veebruar

Hommikusöögiks viimne puder siin. Juba harjumuseks saanud, isegi minusugusele pudruvihakajale. Rohke moosiga läheb iga söök alla.

Enne autode äraviimist käisime veel sukeldumiskeskustest läbi, aga suure tuule tõttu pidavat nähtavus halb olema. Seega jäid sukeldumine, snorgeldamine ja delfiinivaatlus ära. Saime **Akvaariumis** kalu ning kilpkonnasid vaadata ning pildistada. Meile kingiti veel mereelukatega plakatid ka. Keegi hea inimene suutis need isegi enam-vähem ontlikuna koju tuua.

“**Corniche**” hotelli olid tüdrukud välja vaadanud ja kaubelnud siis kui me pealinnast eelmisel korral lahkusime. Asus eelmise kõrval, oli tüki maad kenam, aga sutsuke isegi odavam. Jõudsime liiga vara, ei saanud veel tubadesse. Jäime siis seniks fuajeesse ootama kuni autosid lennujaama tagasi viidi. Kui toad saime, siis käisime kõik dušši all ning läksime linna sööma. Pärast lõunat hakkas mul nii sees keerama, et õhtusele kultuuriretkele ma otsustasin mitte kaasa minna. Selle asemel vaatasin telkust muusikavideoid, jõin Coca-Colat ning mängisin fotokaga. Kui olemine veidi paremaks muutus, siis käsin korra turult läbi. Ostsin viirukit ja safranit.

Pühapäev, 3. veebruar

Hommikul pimedas hakkab esimene palvekutse hüüdma. Et hotell asus otse ühe väikese mošee kõrval, siis ärkasime selle lärmi peale kõik üles. Tüdrukud teevad veel oma toas sellise poliitkoosoleku, et me peame ukse vahelt kinni panema, et natukenegi veel magada saaks.

Hommikusöök hotellis: omlett, röstsai, kohvi/tee, moos ja või läks grupi peale 9,600 riaali. Käisime veel viimse tiiru turul. Tüdrukud on meil igavesed kõvad kauplejad, ostsid pool turgu poole hinnaga tühjaks. Ma otsin viirukipõleti, kaks rätikut ja vesipiibutubakat. Üks kaupmees sattub oma kauplemisest nii vaimustusse, et ütleb meie pakutud hinnast veel väiksema numbri. Nojah, me ei hakanud temaga vaidlema ka. Vesipiibud olid ka soodsad, aga mul polnud kotis selle jaoks enam ruumi.

Lõuna ajal kolisime hotellist välja lasime bussikesel endid 4 riaali eest **Qurum**'i linnaossa viia kus pidi õhtupoole jätkuma Masqati festival. Et sinna oli veel mitu tundi aega, siis käisime kordamööda ümbruskonnas söömas ning luusimas. Ühes kohalikus sööklas sai kana ja piiramatu koguse riisi 700 baises eest. Meile anti lusikad ka, aga kõrvallauas ning kardina taga maas sõid lärmakad poisid käega. Pärast nende lahkumist oli seal küll terve Hiina armee jagu riisi maas, seda kraabiti laudadelt suure kaabitsaga kaussi. Ei tea kas läks teisele ringile?

Festivalipaiga eest parkimisplatsil olime parajaks vaatamisväärsuseks, nagu mingi tsirkus või midagi. Ükshetk oli meie ümber 5 oranži koristajat püüdlukult platsi pühkimas ja just siis kui Milena tahtis pikki pükse jalga panema asuda saabus sinna bussitais koolilapsi kes jõllitasid meid nagu ilmailmet.

Lõpuks lasti meid 200 baises eest platsile ning hakkasime seal kordamööda ringi vaatama. Igavesti suur festival oli ning väga palju rahvast. Oli taastatud justkui traditsiooniline küla kus tehti halvaad ja muud paremat, vanad naised küpsetasid pannkooke kätega tainast pannile määrades. Tehti kodutöid ja etendati tantse. Mingi hetk julgesin ma ka fotoka välja võtta ja natuke seda melu jäädvustada. Kui festivali hakati sulgema, siis läksime tagasi parkimisplatsile ning asusime taksojuhtidega vaidlevas stiilis läbirääkimistesse. Esiailgu küsisid nad 10 riaali lennujaama viimise eest, aga lõpuks saime selle hinnaga lausa 2 taksot.

Lennujaamas oli meil veel rohkem tarvis oodata kui me arvasime, sest lennuaega oli nihutatud tunnike hilisemaks. Saime siis pisut tukastada ja ostelda. Hankisin lõpuks Omaani kaardi, veel viirukit ja ainult 30 krooni eest sain 5-osalise pistikute komplekti millega peaks terves maailmas oma elektririistad saama seinaga sargata.

Esmaspäev, 4. veebruar

Lend möödus vahejuhtumiteta kui suhteliselt halvamaitseline varahommikueine välja arvata. Ülejäänud reisi sai kenasti magada, mina üksi kolmel toolil ja teised kuus kenasti reas nagu kanad õrel. Istanbuli lennujaamas oli taksoonu vastas, olgugi, et lend mingi tunnike varem jõudis kui varemalt arvasime. Türgi õhuliinide värk, lendavad kuis jumal juhatab.

Hotell asus kohe sinise mošee kõrval **Istanbuli** kesklinnas. Peale asjade tuppa viimist läksime tänavale kus Mart kohtas kohe üht Türgi "Onu" kelle soome keele oskus tulenes tema abielust põhjanaabriga. Onu viis meid oma nahatöökotta, pakkus juua, organiseeris hommikusöögi ja Mardile reisi Bosporuse väinal ja oli üleüldse üks paras tüütus. Ta oleks veel organiseerinud: sauna ja õhtusöögi ja ei-tea-mida-veel, aga õnneks suutsime ta innu maha jahutada ja ise oma elu korraldama asuda. Mulle hakkas see onu kohe vastu ja nii ma ise endale hommiburksi otsima läksin. Kui turge nuusutamast tagasi jõudsin olid teised end magama keeranud. Solidaarsusest pöönasin ka natuke, mida seal Konstantinoopolis ikka vahtida on, eksju.

Pärastlõuna turul. Ilmatuma inimiti paik, ei kujuta ette milline võiks trügimine veel siis olla kui ilmad soojemaks ja tänavad turistirohkemaks muutuvad. Rätistatud naised ostavad kodutarbeid, turistid segunevad kaupmeestega, ostetakse, müüakse, karjutakse ja kaubeldakse Kastanimüüjate suits võtab haistmismeele mida tahaks kasutada lettidel kõrguvate maiustuste igakülgseks nautimiseks. Ja kui Moslemid jalad ära pesevad võib järjekordne palvetund alata. Aga ka siis kui imaamide hüüd turukära enda alla matab võib siit leida igasuguseid tüüpe: saiamüüjaid, teekandjaid, kärumehi, pimedaid juhtivaid liliputte, läikivates ülikondades geelpäid tassimas kaubaaluseid oma peenvillase mantli õlal, niisama vahtijaid ja tõsiseid kaupmehi.

Turul on tore küll, sest kuni sa paistad rahakoti moodi välja, siis oled iga kaupmehe sõber. Kui aga sattud niisama maiustusi maitsma ja midagi ei ostagi, siis võib kenasti sõimata saada.

Hotellist 100 meetrit mööda trammiteed mäest üles oli üks Türgi saun (<http://www.sultanahmethamami.com/>) kuhu me hotellist 35 liiriga (või 20 EUR) piletid ostime (mis oli 5 liiri odavam kui sauna seinal olevas hinnakirjas) ja karjaga elamust saada suundusime. Esmamulje sellest asutusest oli veidi ehmata – selline odav ja räämas linnasaun, lainetava linoleumiga põrandal ja kopituslõhnaga seintes. Aga kuna suur raha makstud, siis tagasiteed enam polnud. Kui olime riidest lahti võtnud ja rätiku ümber seadnud, siis läksime sauna ja istusime maha. Näidati, et tuleb endale kausikesega vett pähe visata ja rätikut ära võtta ei maksa. Istusime ja kallasime kuni tuli massaaži aeg. Meeste poolel võeti Mihkel esimese ette, visati teine

sõnalausemata kuuma veega üle, tõmmati poodiumile ja hakata igatepidi väänama ja piinama. Meil oli seda muidugi lõbus vaadata, kuigi kõhe ka ikka, teised saunamehed olid veel hulka suuremad ja turskemad. Ilmselt polnud nad siiski nii kurjad, sest mina ega Mart marmorit küünistama ei pidanud, hoopis päris meeldiv kogemus oli. Pärast pesemist-vajutamist saime kuivad rätikud ümber ja võisime pursuika kõrval muljetades lahustuvat teed juua. Emotsioonid olid kõrgel. Kiideti, et elus pole nii puhas oldud. Eks ta üks pesemisasutus ole, mitte mingi massaažisalong kus tundideviisi mõnu võib saada.

Pärast käisime hotelli ja sauna vahel asuva restorani viimsel korral söömas. Toit oli maitsev, teenindus humoorikas ning kõht sai kõvasti täis. Juba kell 21 läksime magama.

Teisipäev, 5. veebruar

Sööme hotelli viimasel korrusel vaatega sööklas oma hommikusöögi ning läheme tänavale kuhu buss meile järele tuleb ja seltskonna 35 euro eest lennujaama viib. Jõuame täpselt check-inni alguseks ning saame oma pagasi kiirelt ära anda. Seekord mahuvad kõik kenasti pagasilimiiti, sest Mihkel jagas oma kive laiali ja ostis käsipagasi jaoks turult veel lisakoti ka. Saame veel piisavalt aega, et Duty-free poes alkot ja komme osta. Need võtan endaga lennukisse kaasa, veepudeli ka ning keegi ei esita mingeid süüdistusi nagu oleks tegemist ohtliku kraamiga.

Istanbul-Riia lend on ilgelt pikk ja tüütu. Õnneks lähevad minu kõrval istuvad tursked Eesti mehed tahapoole vabadele kohtadele laiotama ja nii ma saan keerutada ja oma taga istuvate neiudega pläma ajada.

Riias sõidame linnaliinibussiga nr 22 bussijaama. Konduktoritädi valmistab meile paraja üllatuse öeldes, et pilet maksab küll 40 sentiimi, aga seljakotile tuleb osta 80 sentiimi maksev pilet. Imelik värk. Kott on suur küll, aga minust siiski 4 korda kergem ju.

Bussijaamas tekkis ootamatult veidi lisaaega, sest see buss millega me tahtsime koju sõita oli miskiparast *cancelled*. Noh, sõime sööklas siis kõhud kenasti koduseid praade täis ning saimegi **Tallinna** poole teele asuda. Ja oligi kõik.

Osalejad

Kairi

Paar aastat tagasi Sitsiilias Etna vulkaani all seistes saingi aru, et mulle meeldib reisida. Mitte sellepärast, et hiljem teistele muljetada, milliseid ihaldatud ja kohustuslikke sihtpunkte ma külastanud olen ja siis märkmikku tärnike panna. Ei, selle taga peitub hoopis kirjeldamatu sisemine rahulolu, mida ei peagi teistega jagama. Reisimine annab tunde, nagu oleksin elule sammukese lähemale astunud, võibolla see tunne mind valdaski toona Etna vulkaani ees seistes. Oleksin nagu korraks olnud lahtiste silmadega ja saanud katsuda, milline on tõeline elu. Sellepärast vist tahangi alati uuesti minna, sest tagasipöördudes saad aru, et oled jälle õnnelikum ning nagu öeldakse-õnnel ei ole tippu. Ja kas ei ole nii, et tegelikult ei teagi me millestki mitte midagi, enne kui ei ole seda kogunud. Aga miks siis ikkagi Omaani? Ehk ikka kõrb on see, mis ahvatleb ning hirmutab. Kord lugesin, et inimesi hoiatati, et enne kõrbe minekut tuleks iseendaga tõsiselt aru pidada - oled sa ikka valmis selleks, et korraga ei olegi maailmas enam midagi muud kui liiv ja päike.

Kris

„Rändama minnakse selleks, et avastada uut. Mitte ainult maailmas, vaid samavõrra iseendas. Teel olles saad selgust juurde mõlemas. .... minnakse selleks, et vabastada ennast suletusest ja harjumuspärasestest kujutlustest, et avatud meeltega ja värskelt tajuda maailma enda ümber ja sees” (Relve, H. 2004. Rändaja).

Peale Teravmägesid sai järgmiseks sihtpunktiks valitud kõrb. Võttis mõned aastad aega, enne kui kõrb sai täpsema sisu – valiti välja Omaan. Polnud varem kuulnudki Omaani Sultanaadist! Nüüd tean, kus see riik asub, vähemasti kaardil. Ja peagi loodan näha oma silmaga tõelist kõrbe, kaamelit, merikilpkonna, ... Ma usun, et üks, mis on kindel – huvitav reis saab olema.

Kristjan H

Kui rännupisik kord juba sees, siis sellest vist enam lahti ei saa. Ja ega ei taha ka, väga nauditav haigus on. Selleks, et see haigus nauditav oleks, tuleb rändamas käia, aga rändamine muidugi süvendab haigust – kinnine ring. Kõrbe mina näinud ei ole, nagu ka paljusid teisi maastikke. Ühelgi islamimaal pole ka veel käinud. Omaan täidab need mõlemad lüngad. Loomulikult ei ole selle reisi, ega ka mitte ühegi teise reisi eesmärk pelgalt nimekirja täitmine stiilis „kõrb – nähtud”, „islamimaa – käidud”. Rändamine mitte ainult ei täida ridasid sellises nimekirjas vaid terveid peatükke minu maailmast aru saamise raamatus.

Kristjan I

Üldiselt on nii, et võin teha päevadeviisi ebasüüdsaid nalju, mida suuremaks läheb väsimus, seda teravamaid, aga kui vaja midagi öelda, siis on suu vett täis. Tegelikult mina sinna Omaani alguses minna ei tahtnudki, sest kaks nädalat kõrvetava päikese käes liiva vaatamist ei tundunud just liiga optimistliku kogemusena. Kui ma aga teada sain, et näha saab ka mõningaid looduse ja inimese poolt paika sätitud kive ning vahel võib seal nii palju voolavat vett olla, et ära ei mahu, siis hakkasin asja vastu huvi tundma. Raamatuid lugedes ja Internetis seigeldes sai selgeks, et Omaan on tegelikult üks Tuhande ühe öö muinasjutumaa kuhu lihtsalt peab viirukit nuusutama minema.

Liisa

Piusa liivakarjäär on suurim liivaväli, mida näinud olen. Kaamlit nägin suvel loomaaias. Datlimoosi sõime sõprade pool Mustamäe korteris Kirde saiaga. Mitte, et need kogemused midagi väärt ei ole, aga rändaja hing ihkab ju enamat. Kõrbes ma käinud ei ole. Kõrb on meeletult aukartustäratav ja aukartustäratavalt meeletu. Esialgu tundub nii. Ma ei usu, et mu tunne mind petab, aga targem on järele uurida ja veenduda. Ja Omaan pakub peale liivaväljade ka mägesid, India ookeani, vägevaid kindlusi, salapärase araablasi...

Jälle minna, et näha, tunda, kogeda – rikkamaks saada.

Mihkel

Seda kõrbesse minemise asja on kohe tükk aega mõeldud ja arutatud. Maakera maismaast on suur osa kõrbetega kaetud ja nad on väljakutset pakkuvad. Kõrbes, või siis pigem poolkõrbes olen korra käinud, Kasahhis. Ka Hispaanias asuv Euroopa ainus poolkõrb, Tabernas, on nähtud. Igatsus kõrbe järele on siiski jäänud. Omaani kasuks räägib veel ka araabia kultuur, stabiilne poliitiline situatsioon, suhteliselt eksootiline regioon. Aga reisimiseks ei peagi mingit erilist põhjust olema.

Tähtis on see, et kõrbed on seal olemas ja ma pole seal veel käinud.

Milena

Kuidagi on välja kujunenud, et vähemalt korra aastas peaks oma sammud kodust kaugemale seadma. Minema selleks, et jälle tagasi tulla ja mõista, kui hea on Eestis elada.

Mulle meeldib kõik uus ja huvitav. Uued kohad ja käimata rajad...

Omaani mineku teeb põnevaks see, et väga raske on ette näha keerdkäike, mis ees ootavad. Kohalikud, kes ei räägi inglise keelt; teeviidad, millest aru ei saa ning loomulikult kõrbeelamus.... Olen veendunud, et reis Omaani on taas ühe uue kogemuse saamise võimalus.

